

Întrebarea preliminară

Este vorba, în prezenta cauză, despre o normă care trebuie notificată potrivit articolului 8 alineatul (1) coroborat cu articolul 1 primul paragraf punctele 2, 5 și 11 din Directiva 98/34/CE⁽¹⁾ a Parlamentului European și a Consiliului din 22 iunie 1998 de stabilire a unei proceduri pentru furnizarea de informații în domeniul standardelor și reglementărilor tehnice, astfel cum a fost modificată prin Directiva 98/48/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 20 iulie 1998 de modificare a Directivei 98/34/CE de stabilire a unei proceduri pentru furnizarea de informații în domeniul standardelor și reglementărilor tehnice, în ipoteza în care:

- a) trebuie adoptată o lege de modificare a Legii privind anumite jocuri, loterii și pariuri (lov om visse spil, lotterier og væddemål) prin care să se introducă o dispoziție care să prevadă sancțiuni penale împotriva oricărei persoane care în mod intenționat sau printr-o neglijență gravă „furnizează jocuri, loterii sau pariuri în Danemarca fără a deține o autorizație în conformitate cu articolul 1” și împotriva oricărei persoane care în mod intenționat sau printr-o neglijență gravă „face publicitate jocurilor, loteriilor sau pariurilor care nu intră sub incidența autorizației menționate la articolul 1” și
- b) în observațiile referitoare la proiectul acestei legi de modificare se menționează că scopul dispozițiilor penale indicate mai sus este, pe de o parte, de a clarifica sau de a introduce o interdicție privind jocurile furnizate online de întreprinderile de jocuri din afara Danemarcei și care vizează în mod direct piața daneză și, pe de altă parte, de a interzice publicitatea, în special pentru jocurile furnizate online de întreprinderile de jocuri din afara Danemarcei, având în vedere că în aceleași observații se precizează că nu există nicio îndoială că, în temeiul normelor în vigoare înainte de modificare, sunt ilegale jocurile oferite de o întreprindere de jocuri din afara Danemarcei care utilizează canale de vânzare prin care jocurile sunt comercializate în mod fizic pe teritoriul Danemarcei; cu toate acestea, nu este clar dacă jocurile din afara Danemarcei destinate participanților la jocuri din Danemarca, dar care, din punct de vedere fizic, sunt situate efectiv în afara Danemarcei intră de asemenea sub incidența acestei dispoziții; prin urmare, este necesar să se clarifice dacă formele respective de jocuri sunt acoperite. Din observații rezultă de asemenea că se propune introducerea unei interdicții privind publicitatea pentru jocurile, loteriile și pariurile care nu sunt autorizate în temeiul legii respective și că modificarea respectă interdicția actuală de la articolul 12 alineatul 3 din Legea privind pariurile hipice (hestevæddeløbsloven) și că aceasta clarifică dispozițiile articolului 10 alineatul 4 din Legea privind pariurile și loteriile (Tips- og lottoloven) [în prezent abrogată]. În observații se precizează în continuare că scopul interdicției este de a proteja furnizorii de jocuri care dețin o autorizație emisă de autoritățile daneze împotriva concurenței din partea societăților care nu dețin o astfel de autorizație și care, prin urmare, nu pot furniza și nu pot intermedia în mod legal jocuri în Danemarca.

⁽¹⁾ JO 1994, L 204, p. 37, Ediție specială, 13/vol. 23, p. 207.

**Recurs introdus la 10 mai 2016 de Kühne + Nagel International AG și alții împotriva Hotărârii
Tribunalului (Camera a noua) din 29 februarie 2016 în cauza T-254/12, Kühne + Nagel International
AG și alții/Comisia Europeană**

(Cauza C-261/16 P)

(2016/C 251/19)

Limba de procedură: germana

Părțile

Recurente: Kühne + Nagel International AG, Kühne + Nagel Management AG, Kühne + Nagel Ltd, Kühne + Nagel Ltd, Kühne + Nagel Ltd (reprezentanți: U. Denzel, C. von Köckritz și C. Klöppner, avocați)

Cealaltă parte din procedură: Comisia Europeană

Concluziile recurentelor

— Anularea Hotărârii Tribunalului (Camera a noua) din 29 februarie 2016 în cauza T-254/12;

- anularea articolului 1 alineatele (1) și (2) și a articolelor 2 și 3 din Decizia Comisiei din 28 martie 2012 în cazul COMP/39462 – Expediere de mărfuri, C(2012) 1959 final, în măsura în care le privește pe recurente;
- anularea sau reducerea semnificativă a amenzilor aplicate recurenților prin decizia atacată;
- obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată efectuate de recurente în procedura desfășurată în fața Tribunalului și a Curții.

Motivele și principalele argumente

Recurențele invocă cinci motive.

În primul rând, Tribunalul a săvârșit o eroare de drept considerând că practicile referitoare la NES și la AMS au încălcat articolul 101 TFUE. Articolul 101 TFUE nu se aplică în cazul practicilor respective, întrucât acestea nu sunt în măsură să afecteze comerțul dintre statele membre.

În al doilea rând, a fost săvârșită o eroare de drept la stabilirea amenzii aplicate recurenților. Au fost constatate practici contrare concurenței doar în ceea ce privește anumite taxe („fees” sau „surcharges”). În această privință, Tribunalul ar fi trebuit să calculeze quantumul amenzii numai pe baza cifrei de afaceri rezultate din fiecare taxă. Tribunalul nu a luat în considerare faptul că, prin includerea unor cifre de afaceri suplimentare (în special costurile de navlu) în calculul amenzii, Comisia a încălcat punctul 13 din Orientările privind calcularea amenzilor. În măsura în care Tribunalul a admis implicit aceeași metodă și în cadrul exercitării competenței sale de fond, acesta și-a exercitat competența sus-menționată în mod eronat.

În al treilea rând, Tribunalul a încălcat principiul egalității de tratament. Spre deosebire de ceilalți operatori din sectorul expedierii de mărfuri, K + N își desfășoară activitatea nu potrivit unui model de consolidare, ci, din punct de vedere economic, intervine în calitate de intermediar în peste 90 % din operațiuni. Din cauza diferenței totale în ceea ce privește modelul de afaceri, Tribunalul ar fi trebuit să facă o distincție și să nu fi tratat în mod egal situații de fapt inegale. În special, Tribunalul ar fi trebuit să anuleze amenda aplicată de Comisie și să stabilească în sarcina reclamantelor o amendă doar pe baza cifrelor de afaceri rezultate din acele „fees” sau „surcharges”.

În al patrulea rând, amenda aplicată de Tribunal este vădit disproporționată. Amenda confirmată de Tribunal este vădit excesivă și nu poate fi justificată nici pentru motive de descurajare.

În al cincilea rând, Tribunalul nu a luat în considerare Air Transport Exemption și, din această cauză, a aplicat în mod eronat articolul 101 TFUE în privința NES și AMS.